

Un Parlament més nacionalista que mai

Els resultats electorals del passat 15 de març no admeten cap altra interpretació: el nacionalisme, a Catalunya, s'ha situat en el seu millor moment tant en nombre de vots com en representació parlamentària. Aquest doble increment s'ha produït en dues direccions: d'una banda, renovant –i augmentant– per tercera vegada consecutiva la majoria absoluta de CiU, un fet excepcional i gairebé únic a Europa; d'altra banda, convertint un partit explícitament independentista, com és ERC, en la tercera força del Parlament de Catalunya.

El fet que la majoria absoluta de Jordi Pujol estiga acompanyada, a més, per una significativa baixa del Partit Socialista de Catalunya serveix per confirmar una tendència que s'anava observant des de feia mesos: CiU no solament no perd vots en els seus feus tradicionals, que han continuat demostrant una fidelitat a prova de bomba, sinó que s'ha introduït en sectors procedents de la immigració gràcies, en bona part, a la intensa activitat de la Conselleria de Benestar Social en els barris del cinturó de Barcelona. És l'anomenat "efecte Comas", tan temut pel PSC i per Iniciativa per Catalunya. En definitiva, la victòria de la coalició Convergència i Unió és la victòria d'una manera d'entendre el país i d'una obra de govern de dotze anys que ara s'ampliarà fins a setze i que, a la vista de la tendència de l'electorat, pot arribar a les dues dècades.

A banda de constatar l'extraordinària fidelitat i estabilitat del vot convergent, seria interessant analitzar la procedència del vot a ERC. És clar, en un primer moment, que una part significativa dels electors que votaven per primera vegada –el vot jove– ha avalat les propostes independentistes d'ERC. Però hi ha més: sembla obvi –i caldrà confirmar-ho en anàlisis posteriors– que tant el PSC com IC han perdut vots en mans del partit republicà. Vots progressistes que segurament no apostaran mai per Pujol però que són sensibles a un missatge d'esquerra nacional com el que proposa ERC.

El vot a ERC és també el de la normalització definitiva del debat sobre la plena sobirania del país. L'independentisme s'ha introduït per mèrits propis dins el panorama polític català i és previsible que, a partir d'ara, no siga possible el debat sobre aspectes socials, econòmics, culturals o relatius al medi ambient sense tenir en compte com a rerefons la qüestió de la sobirania. El bon moment d'ERC, de ben segur, accentuarà el debat en les altres formacions nacionalistes dels Països Catalans sobre possibles coordinacions electorals amb la vista posada, per exemple, en les pròximes eleccions europees. Passada la lògica eufòria, el principal repte d'ERC és consolidar el seu espai i sobretot demostrar als electors que el projecte independentista no és una aventura, sinó un projecte de futur seriós i responsable.

En clau espanyola, els resultats del 15 de març també tenen una lectura. L'augment de CiU i la baixa del PSC acosten més que mai la possibilitat d'un pacte de govern entre PSOE i Convergència després de les eleccions legislatives de l'any que ve. Un pacte d'estat que garantiria l'estabilitat en el govern espanyol i el clima necessari perquè Catalunya assumesca aquelles competències que fins ara li

han estat negades, i que faria possible allò que el president Pujol ha anomenat "l'esperit del 79" i que vol dir, bàsicament, esprèmer al màxim el marc legal delimitat per la Constitució espanyola i l'Estatut d'autonomia.

El Principat de Catalunya ha optat pel nacionalisme en un sentit ampli, i això comporta que CIU i ERC es troben –per primera vegada– sols davant els seus propis reptes. És ara, més que mai, que cal reobrir d'una vegada tots aquells tabús, tots aquells marges que el nacionalisme català s'ha autoimposat durant tants anys. Defugint les trampes més habituals del sistema polític definit durant la transició, el nacionalisme català té l'oportunitat de mirar de nou a la seua història –la lluita per la sobirania–, al seu espai nacional –els Països Catalans–, a tots els seus ideals sense els quals no s'explica cap acció de govern ni el suport aclaparador que els seus electors li han donat.

